

Марко Ганчев

Защо щъркелите имат
червени клюнове

Тая приказка трябва да бъде с определена дължина. Да трае точно толкова време, за колкото се изпича една филия на електрическото пекало. После учените ще я вземат, ще я запишат на лента за електронна машина и ще я вградят в автоматичните пекала за филии. Щом сложиш да печеш филия за закуска, пекалото започва да разказва приказката. Щом приказката свърши, филията ще е изпечена и – цък: ще тупне в чинията пред тебе, готова да бъде намазана с масло и схрускана.

Защо пък точно тая приказка? Защото хем не е много дълга, та да прегорим филията, хем се и разказва за печена филия.

Ето какво се разказва. Едно време щъркелите нямаха червени клонове. Човките им си бяха като на всички други птици. Цветът им се промени, след като една сутрин щъркелът Денчо се зае да пече филии на своите малки щъркелчета Пенчо и Генчо.

Тогава още нямаше електрически пекала за филии. Щъркелът Денчо сложи филията в клона си като в големи железни щипци. И надвеси филията над жарта в огнището. Гладните щъркелчета Пенчо и Генчо заподскачаха нетърпеливо край него, тупайки се с криле по коремите да покажат с какъв апетит ще изкълват препечената порязаница.

– Трак, трак – измъкна след малко клона си от жаравата старият щъркел. – Мисля, че е готова. Пък и здравата взе да ми пари.

– Кар-р-р, кар-р-р! – закряха малките щъркелчета. – Кар-рай още – искаха да кажат те. – По-корррава да стане. Да хрррруска. По-прррепечена я обичаме! – И пак затупаха черните си криле по белите си коремчета.

– Трак, трак – отново залости филията в клона си щъркелът Денчо и я надвеси над жарта. Пареше му доста, но какво да стори! Един баща е готов в огъня да се хвърли заради децата си, камо ли клона си да не напъха в огъня.

Щъркелчетата Пенчо и Генчо размахваха криле от нетърпение и раздухваха жаравата като в ковашко огнище. Пареше му много на стария щъркел и току се обръщаше към децата си да види стига ли им толкова. Но те гракваха:

– Кар-р-р!

И той караше. Най-после филията се зачерви добре. Но заедно с нея се зачерви и клонът на щъркела. Когато се обърна към децата си и им поднесе филията, те не знаеха кое точно да кълват: нея или клона.

Остави старият щъркел препечената порязаница пред малките щъркелчета. Изтича при котлето с кладенчова вода и пъхна човката си вътре да я охлади.

– Жиш-ш-ш – дигна се голяма пара от котлето. Толкова беше нажежен клонът на стария щъркел.

– Ур-ра! И чайт е готов. Тъкмо филията няма да ни пресяда – зарадваха се малките щъркелчета.

Бащата им наля и чай от водата в котлето, която наистина тутакси бе възвряла от горещия клон като от бързовар.

Сладко закусиха малките щъркелчета. Оздравя и клонът на стария щъркел. Но си остана червен. Оттогава щъркелите имат червени клонове. Оттогава и заводите за електрически уреди започнаха да правят електрически пекала за филии, които сами се изключват, щом филията стане готова.

КРАЙ

© Марко Ганчев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издаелство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9194>]